

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΟΥ JAMES DORSEY
«CIVILIZATIONISM VS THE NATION STATE» ΚΑΙ «WANT TO CURB VIOLENT
ATTACKS? CURB CIVILIZATIONISM»**

ΦΡΑΓΚΟΥ ΜΑΡΙΝΑ

Ξ2015080

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑΣ:

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΛΙΒΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2021

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΟΥ JAMES DORSEY
«CIVILIZATIONISM VS THE NATION STATE» ΚΑΙ «WANT TO CURB VIOLENT
ATTACKS? CURB CIVILIZATIONISM»**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	5
2. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ.....	6
3. ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ	20
4. ΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ.....	37
5. ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ.....	37
6. ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ	39
Α. ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ.....	39
<i>Σύνταξη</i>	39
<i>Σειρά λέξεων</i>	40
<i>Μακροπερίοδος λόγος</i>	40
<i>Ελλειπτικός λόγος</i>	41
Β. ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΙΣΟΔΥΝΑΜΙΑΣ.....	42
<i>Ονόματα και τοπωνύμια</i>	42
<i>Ορολογία</i>	42
Γ. ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΥΦΟΥΣ.....	43
<i>Μεταφορές</i>	44
7. ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	44
8. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ	46

1. Εισαγωγή

Η παρούσα Πτυχιακή Εργασία με θέμα την μετάφραση δύο άρθρων νομικοδιεθνοπολιτικού χαρακτήρα, ολοκληρώθηκε τον Φεβρουάριο του 2021 και φέρει σε πέρας τον κύκλο σπουδών μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας. Τα άρθρα με τίτλο «Civilizationism vs the Nation State» και «Want to curb violent attacks? Curb civilizationism» γράφτηκαν από τον ακαδημαϊκό και συγγραφέα James M. Dorsey στο blog του, στις 24 Μαρτίου και 1 Μαΐου του 2019, αντίστοιχα. Ο Dorsey αποτελεί πρωτοπόρος ανταποκριτής στα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά θέματα της Μέσης Ανατολής και της βόρειας Αφρικής, με γνώμονα την ποδοσφαιρική σκηνή των περιοχών. Τα εν λόγω άρθρα με τα οποία πραγματεύομαι, έχουν ως θέμα μια νέα ιδεολογία στην οποία φαίνεται να βασίζονται πολλά πολιτικά πρόσωπα και έθνη. Στα κείμενα εντοπίζονται επίσης στοιχεία από τρομοκρατικές επιθέσεις και αναλύεται ο μηχανισμός αντιμετώπισής τους από τις εκάστοτε κοινωνίες. Η επιλογή των συγκεκριμένων άρθρων έγινε σε συνεργασία με τον κύριο Σωτήρη Λίβα, τον οποίο ευχαριστώ θερμά για την καθόλα ομαλή συνεργασία και την εποπτεία. Θα ήθελα να ευχαριστήσω επίσης για την εποπτεία και τον κύριο Γιώργο Κεντρωτή, ο οποίος με ενέπνευσε με τον τρόπο του να βρίσκω το νόημα πίσω από τις λέξεις και όχι μόνο.

2. Πρωτότυπο

Civilizationism vs the Nation State

By James M. Dorsey

Many have framed the battle lines in the geopolitics of the emerging new world order as the 21st century's Great Game. It's a game that aims to shape the creation of a new Eurasia-centred world, built on the likely fusion of Europe and Asia into [what former Portuguese Europe minister Bruno Macaes calls a "supercontinent."](#)

For now, the Great Game pits China together with Russia, Turkey and Iran against the United States, India, Japan and Australia. The two camps compete for influence, if not dominance, in a swath of land that stretches from the China Sea to the Atlantic coast of Europe.

The geopolitical flashpoints are multiple. They range from the China Sea to Afghanistan, Pakistan, Syria, Turkey, Iran, and Central European nations and, most recently, far beyond with Russia, China and Turkey supporting embattled Venezuelan president Nicolas Maduro.

On one level, the rivalry resembles [Risk, a popular game of diplomacy, conflict and conquest](#) played on a board depicting a political map of the earth, divided into forty-two territories, which are grouped into six continents. Multiple players command armies that seek to capture territories, engage in a complex dance as they strive for advantage, and seek to compensate for weaknesses. Players form opportunistic alliances that could change at any moment. Potential black swans threaten to disrupt.

Largely underrated in debates about the Great Game is the fact that increasingly there is a tacit meeting of the minds among world leaders as well as conservative and far-right politicians and activists that frames the rivalry: the rise of

civilisationalism and [the civilizational state](#) that seeks its legitimacy in a distinct civilization rather than the nation state's concept of territorial integrity, language and citizenry.

The trend towards civilisationalism benefits from the fact that 21st century autocracy and authoritarianism vests survival not only in repression of dissent and denial of freedom of expression but also [maintaining at least some of the trappings of pluralism](#) that can include representational bodies with no or severely limited powers, toothless opposition groups, government-controlled non-governmental organizations, and degrees of accountability.

It creates the basis for an unspoken consensus on the values that would underwrite a new world order on which men like Xi Jinping, Vladimir Putin, Recep Tayyip Erdogan, Victor Orban, Mohammed bin Salman, Narendra Modi and Donald Trump find a degree of common ground. If anything, it is this tacit understanding that in the shaping of a new world order constitutes the greatest threat to liberal values such as human and minority rights. By the same token, the tacit agreement on fundamental values reduces the Great Game to a power struggle over spheres of influence and the sharing of the pie as well as a competition of political systems in which concepts such as democracy are hollowed out.

Intellectually, the concept of civilisationalism puts into context much of what is currently happening. This includes the cyclical crisis over the last decade as a result of a loss of confidence in leadership and the system; the rise of right and left-wing populism; the wave of Islamophobia and increased anti-Semitism; the death of multi-culturalism with the brutal crackdown on Turkic Muslims in Xinjiang as its most extreme expression; the Saudi and Russian alliance with ultra-conservative Christian groups that propagate traditional family values; and Russian meddling in Western elections.

Analysts explained these developments by pointing to a host of separate and disparate factors, some of which were linked in vague ways. Analysts pointed among others to the 2008 financial crisis, jihadist violence and the emergence of the Islamic State, the war in Syria, and a dashing of hope with the rollback of the achievements

of the 2011 popular Arab revolts. These developments are and were at best accelerators not sparks or initiators.

Similarly, analysts believed that the brilliance of Osama Bin Laden and the 9/11 attacks on New York's World Trade Towers and the Pentagon in Washington was the killing of multi-culturalism in one fell and brutal swoop. Few grasped just how consequential that would be. A significant eye opener was the recent attack on the mosques in Christchurch. New Zealand much like Norway in the wake of the 2012 attacks by supremacist Andre Breivik stands out as an anti-dote to civilisationalism with its inclusive and compassionate response.

The real eye-opener, however, was a New Zealand intelligence official who argued that New Zealand, a member of the Five Eyes intelligence alliance alongside the United States, Britain, Australia and Canada, had [missed the emergence of a far or alt-right that created breeding grounds for violence because of Washington's singular post-9/11 focus](#) on what popularly is described as Islamic terrorism. That remark casts a whole different light on George W. Bush's war on terror and the subsequent war against the Islamic State. Those wars are rooted as much in the response to 9/11, the 7/7 London attacks and other jihadist occurrences as they are in witting or unwitting civilisationalism.

["The global war on terror has become a blueprint for violence against Muslims.](#) When there isn't a shooting at a mosque, there's a drone strike in Somalia. When one Friday prayer goes by without incident, an innocent Muslim is detained on material support for terrorism charges or another is killed by law enforcement. Maybe a baby is added to a no-fly list," said human rights activist Maha Hilal. Scholars Barbara Perry and Scott Poynting warned more than a decade ago in study of the fallout in Canada of the war on terror that "in declining adequately to recognize and to act against hate (crimes), and in actually modelling anti-Muslim bias by practicing discrimination and institutional racism through "'ethnic targeting,' 'racial profiling,' and the like, [the state conveys a sort of ideological license to individuals, groups and institutions to perpetrate and perpetuate racial hatred.](#)"

The same is true for the various moves in Europe that have put women on the frontline of what in the West are termed cultural wars but in reality are civilizational

wars involving efforts to ban conservative women's dress and endeavours to create a European form of Islam. In that sense [Victor Orban's definition of Hungary as a Christian state](#) in which there is no room for the other is the extreme expression of this trend. It's a scary picture, it raises the spectre of [Samuel Huntington's clash of civilizations](#), yet it is everything but.

Fact is that economic and geopolitical interests are but part of the explanation for the erection of a [Muslim wall of silence](#) when it comes to developments in Xinjiang, the Organization of Islamic Countries' ability to criticize the treatment of Muslim minorities in various parts of the world but [praise China for its policy](#), Israeli Prime Minister Benjamin [Netanyahu's alliance with a man like Victor Orban](#) and his joining the right-wing chorus that has [turned Jewish financier and philanthropist George Soros into a bogeyman](#) or the rise of militant, [anti-Muslim Buddhism](#) and [Hinduism](#). In fact, the signs of this were already visible with the [alliance between Israel and the evangelists](#) who believe in doomsday on the Day of Judgement if Jews fail to convert to Christianity as well as the recent [forging of ties between various powerful Islamic groups or countries like Saudi Arabia and the UAE and the evangelist movement](#).

Civilisationalism is frequently based on myths erected on a falsification and rewriting of history to serve the autocrat or authoritarian's purpose. Men like Trump, Orban, and Erdogan project themselves as nationalist heroes who protect the nation from some invading horde. In his manifesto, Brenton Tarrant, the perpetrator of the Christchurch attacks, bought into the notion of an illusionary invader. [Muslims, he wrote, "are the most despised group of invaders in the West](#), attacking them receives the greatest level of support."

He also embraced the myths of an epic, centuries-long struggle between the white Christian West and Islam with the defeat of the Ottomans in 1683 at the ports of Vienna as its peak. [Inscribed on Tarrant's weapons were the names of Serbs who had fought the Ottomans](#) as well as references to the battle of Vienna. To Tarrant, the Ottomans' defeat in Vienna symbolized the victory of the [mythical notion of a world of inviolable, homogeneous nations](#). "The idea that (medieval societies) are [this paragon of unblemished whiteness is just ridiculous](#). It would be hilarious if it

weren't so awful," said Paul Sturtevant, author of *The Middle Ages in the Popular Imagination*.

Much like popular perception of the battle for Vienna, Tarrant's view of history had little relation to reality. A multi-cultural empire, the Ottomans laid siege to Vienna in cooperation with Catholic French King Louis XIV and Hungarian Protestant noble Imre Thokoly as well as Ukrainian Cossacks. Vienna's Habsburg rulers were supported not only by Polish armies but also Muslim Tartar horsemen. "The Battle of Vienna was a multicultural drama; an example of the complex and paradoxical twists of European history. [There never has been such a thing as the united Christian armies of Europe](#)," said historian Dag Herbjørnsrud. Literary scholar Ian Almond argues that notions of a clash of civilizations bear little resemblance to the "almost hopelessly complex web of shifting power-relations, feudal alliances, ethnic sympathies and historical grudges" that shaped much of European history. "The fact remains that in the history of Europe, [for hundreds of years, Muslims and Christians shared common cultures, spoke common languages](#), and did not necessarily see one another as 'strange' or 'other,'" Almond said.

That was evident not only in the Battle of Vienna but also when the Ottomans and North Africa's Arab rulers rallied around Queen Elizabeth I of England after the pope excommunicated her in 1570 for breaking with Catholicism and establishing a Protestant outpost. Elizabeth and her Muslim supporters argued that Protestantism and Islam were united in their rejection of idol worship, including Catholicism with its saints, shrines and relics. In a letter in 1579 to Ottoman sultan Murad III, Elizabeth described herself as the "most mighty defender of the Christian faith against all kind of idolatries." In doing so, she sought to capitalize on the fact that the Ottomans had justified their decision to grant Lutherans preferred commercial treatment on the basis of their shared beliefs.

Similarly, historian Marvin Power challenges the projection of Chinese history as civilizational justification of the party leader's one-man rule by Xi Jinping and Fudan University international relations scholar Zhang Weiwei. Amazon's blurb on Zhang's bestselling *The China Wave: Rise of the Civilizational State* summarizes [the scholar's rendition of Xi Jinping's vision](#) succinctly: "China's rise, according to Zhang, is not the

rise of an ordinary country, but the rise of a different type of country, a country sui generis, a civilizational state, a new model of development and a new political discourse which indeed questions many of the Western assumptions about democracy, good governance and human rights.” The civilizational state replaces western political ideas with a model that traces its roots to Confucianism and meritocratic traditions.

In his sweeping study entitled [China and England: The Preindustrial Struggle for Justice in Word and Image](#), Powers demonstrates that Chinese history and culture is a testimony to advocacy of upholding individual rights, fair treatment, state responsibility to its people, and freedom of expression rather than civilisationalism, hierarchy and authoritarianism. Powers extensively documents the work of influential Chinese philosophers, writers, poets, artists and statesmen dating back to the 3rd century BC who employed rational arguments to construct governance systems and take legal action in support of their advocacy. Powers noted that protection of free speech was embedded in edicts of the Han Emperor Wen in the second century BC. The edicts legitimized personal attacks on the emperor and encouraged taxpayers to expose government mistakes. The intellectuals and statemen were the Chinese counterpart of contemporary liberal thinkers.

In a lot of ways, Russia and the Russian Orthodox Church have understood the utility of civilisationalism far better than others and made it work for them, certainly prior to the Russian intervention in Syria. At a gathering several years before the intervention, Russia achieved a fete that seemed almost unthinkable. Russia brought to the same table at a gathering in Marrakech every stripe of Sunni and Shiite political Islam.

The purpose was not to foster dialogue among the various strands of political Islam. [The purpose was to forge an alliance with a Russia that emphasized its civilizational roots in the Russian Orthodox Church and the common values it had with conservative and ultra-conservative Islam](#). To achieve its goal, Russia was represented at the gathering by some of its most senior officials and prominent journalists whose belief systems were steeped in the values projected by the Church. To the nodding heads of the participating Muslims, the Russians asserted that

Western culture was in decline while non-Western culture was on the rise, that gays and gender equality threaten a woman's right to remain at home and serve her family and that Iran and Saudi Arabia should be the model for women's rights. They argued that conservative Russian Orthodox values like the Shariah offered a moral and ethical guideline that guarded against speculation and economic bubbles.

The Trump administration has embarked on a similar course by recently siding in the United Nations Commission on the Status of Women with proponents of ultra-conservative values such as Saudi Arabia, Bahrain, Iraq and several African countries. Together they sought to prevent the expansion of rights for girls, women, and LGBT people and weaken international support for the Beijing Declaration, a landmark 1995 agreement that stands as an internationally recognized progressive blueprint for women's rights.

[The US position in the commission strokes with efforts by conservative Christians](#) to reverse civilizational US courts decisions in favour of rights for women, minorities, members of the LGBT community, Muslims and immigrants and refugees. It is what conservative historian and foreign policy analyst Robert Kagan describes as [the war within traditionally liberal society](#). It is that civilizational war that provides the rationale for Russian meddling in elections, a rationale that goes beyond geopolitics. It also explains Trump's seeming empathy with Putin and other autocrats and authoritarians.

The US alignment with social conservatives contributes to the rise of the civilizational state. Putin's elevation of the position of the church and Xi's concentration of absolute power in the Communist Party strengthens institutions that symbolize the rejection of liberal values because they serve as vehicles that dictate what individuals should believe and how they should behave. These vehicles enable civilisationalism by strengthening traditional hierarchies defined by birth, class, family and gender and delegitimizing the rights of minorities and minority views. The alignment suggests that the days were over when [Russian foreign minister Sergei Lavrov trumpeted that the West had lost "its monopoly on the globalization process"](#) because there was a "market of ideas" in which different "value systems" were forced to compete.

Similarly, conservative American author Christopher Caldwell asserted that [Orban's civilizational concept of an authoritarian Christian democracy echoed the kind of democracy that "prevailed in the United States 60 years ago"](#) prior to the civil rights movement and the 1968 student protests. Orban's Hungary epitomizes the opportunism that underlies the rise of the civilizational state as a mechanism to put one's mark on the course of history and retain power. In Orban's terms, [civilizational means not Christianity as such but those Christian organizations that have bought into his authoritarian rule.](#) Those that haven't are being starved of state and public funding.

Civilisationalism's increased currency is evident from Beijing to Washington with stops in between. Trump and Steve Bannon, his former strategy advisor's beef with China or Russia is not civilizational, it's about geopolitical and geo-economic power sharing. In terms of values, they think in equally civilizational terms. In a speech in Warsaw in 2017, Trump declared that "the fundamental question of our time is whether the west has the will to survive" but assured his audience that ["our civilization will triumph."](#) Bannon has established an ["academy for the Judeo-Christian west" in a former monastery in the Italian town of Collepardo.](#) The academy intends to groom the next generation of far-right populist politicians.

It is initiatives like Bannon's academy and the growing popularity of civilizational thinking in democracies, current and erstwhile, rather than autocracies that contribute most significantly to an emerging trend that transcends traditional geopolitical dividing lines and sets the stage for the imposition of authoritarian values in an emerging new world order. Interference in open and fair elections, support for far-right and ultra-conservative, family-value driven Western groups and influence peddling on both sides of the Atlantic and in Eurasia at large by the likes of Russia, China and the Gulf states serve the purpose of Bannon and his European associates.

Civilizationalists have put in place the building blocks of a new world order rooted in their value system. These blocks include the Shanghai Cooperation Organization (SCO) that groups Russia, China, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan and Uzbekistan. The grouping is centred on the Chinese principle of non-interference in the sovereign

affairs of others which amounts to support for the region's autocratic regimes. The SCO's Tashkent-based internal security coordination apparatus or Regional Antiterrorist Structure (RATS) has similarly adopted China's definition of the "three evils" of terrorism, extremism, and separatism that justifies its brutal crackdown in Xinjiang.

Proponents of the civilizational state see the nation state and Western dominance as an aberration of history. [British author and journalist Martin Jacques](#) and [international relations scholar Jason Sharman](#) argue that China's history as a nation state is at best 150 years old while its civilizational history dates back thousands of years. Similarly, intellectual supporters of Modi's Bharatiya Janata Party (BJP) project India as a Hindu-base civilization rather than a multi-cultural nation state. Modi's minister of civil aviation, Jayant Sinha, suggests that at independence, [India should have embraced its own culture instead of Western concepts of scientific rationalism](#). Talking to the Financial Times, Sinha preached cultural particularism. "In our view, heritage precedes the state... People feel their heritage is under siege. We have a faith-based view of the world versus the rational-scientific view."

Arab autocracies like Saudi Arabia, the United Arab Emirates and Egypt have stopped short of justifying their rule in civilizational terms but have enthusiastically embraced the civilizational state's rejection of western notions of democracy and human rights. One could argue that Saudi Arabia's four decade long global propagation of ultra-conservative strands of Islam or the UAE effort to mould an Islam that is apolitical and adheres to the principle of obedience to the ruler is civilizational in nature.

Islamic law scholar Mohammed Fadel argues that one reason why Arab autocracies have not overtly embraced civilisationalism even though they in many ways fit the mould is the absence of a collective memory in post-Ottoman Arab lands. To explicitly embrace civilisationalism as a concept, Arab states would have to cloak themselves in the civilizational mantle of either pan-Islam or pan-Arabism, which in turn would require regional integration. One could argue that the attempt by Saudi Arabia and the UAE to impose their will on the Middle East for example with the

boycott of Qatar is an attempt to create a basis for a regional integration that they would dominate.

The rise of the civilizational state with its corporatist traits raises the spectre of a new world order whose value system equates dissent with treason, views an independent press as the 'enemy of the people' and relegates minorities to the status of at best tolerated communities with no inherent rights. It is a value system that enabled Trump to undermine confidence in the media as the fourth estate that speaks truth to power and has [allowed the president and Fox News to turn the broadcaster into the United States' closest equivalent to state-controlled television](#). Trump's portrayal of the media as the bogeyman has legitimized populist assaults on the press across the globe irrespective of political system from China and the Philippines to Turkey and Hungary. It has facilitated Prince Mohammed's effort to [fuse the kingdom's ultra-conservative interpretation of Islam with a nationalist sentiment](#) that depicts critics as traitors rather than infidels.

In the final analysis, the tacit understanding on a civilisationalism-based value system means that it's the likes of New Zealand, Norway and perhaps Canada that are putting up their hands and saying not me instead of me too. Perhaps Germany is one of the countries that is seeking to stake out its place on a middle ground. The problem is that the ones that are not making their voices heard are the former bastions of liberalism like the United States and much of Europe. They increasingly are becoming part of the problem, not part of the solution.

[Want to curb violent attacks? Curb civilisationalism](#)

By James M. Dorsey

Decades of Saudi global funding of Sunni Muslim ultra-conservatism is perceived to have created breeding grounds for radicalism in Muslim communities even if it was largely not directly responsible for the rise of jihadism.

The same is true for civilisationalism of which jihadism is just one expression as are intolerant, supremacist expressions of Evangelism, Hinduism and Buddhism.

Civilisationalism, wittingly or unwittingly, plays with the fire of processes of radicalization that may or may not lead to political violence, a fixture of human history.

Given that societies' moral and ethical backbone invariably is rooted in values promoted by religion, religion often provides a convenient civilizationalist framework for the justification of violence. Religion, however, is seldom, if ever, the driver.

Recent attacks on mosques in New Zealand, churches and luxury hotels in Sri Lanka, synagogues in the United States and numerous other incidents across the globe demonstrate that civilizationalist ideologies that promote supremacy and exclusivism and dehumanize the other resonate with the most vulnerable groups in society.

Perpetrators of violence, irrespective of social background or economic class, tend to be people who are on the lookout. More often than not they are susceptible to charismatic figures, struggle to deal with personal problems or seek to fill a void in their lives.

They can be loners or products of a group that increasingly isolates them from society and/or convinces them of an imaginary threat posed by one segment of society.

What acts of political violence, recent and longer ago, demonstrate is that the fire civilisationalists play with more often than not erupts at home rather than on the other side of the globe.

The fire fuels the politics of fear on which civilisationalists thrive, distorts inter-communal relations, hijacks public debate, and disrupts development of inclusive policies that would significantly reduce the risk of violence.

A recent [study of Saudi foreign fighters](#), the second largest contingent to join the Islamic State in Syria, showed that civilisationalism was their main driver. Products of an education system that long promoted a Sunni Muslim ultra-conservative brand of

Islam that was exclusivist and supremacist, particularly towards Shiites, many of them were driven by sectarian concerns.

Those concerns stemmed from the decision of Syrian president Bashar al-Assad, a member of a sect deemed heretical by ultra-conservatives to project his brutal suppression of anti-government protests as a struggle against Sunni militants and the support he enjoyed from predominantly Shiite Iran and Hezbollah, the Iranian-backed Lebanese Shiite militia.

[Anthropologist Scott Atran](#) and [journalist Jason Burke](#) note that the phenomenon of foreign fighters joining struggles far from home does not contradict the fact that most recent and less recent acts of political violence were carried out either by homegrown loners or militants.

Some were instigated by recruiters who were nonetheless dependent on locals susceptible to their civilizationalist ideology.

Civilisationalism's witting or unwitting appeal to vulnerable individuals is mirrored in the perpetrators of non-political incidents such as mass shootings who often are troubled males groping with personal problems and/or demons.

The fact that civilizational and political violence draw from the same pool that produces troubled mass shooters calls into question efforts to prevent incidents that almost exclusively focus either on civilizationalist notions that marginalize groups through stereotyping and other techniques, or criminalization and security measures.

What the communality of the pool highlights is that violence, political or not, is as much a security and law enforcement issue as it is one of public health and social service. It calls for mechanisms that provide early warnings, stop individuals from going off the deep end, and offer them the assistance they need to deal with their personal problems, grievances and voids.

Two separate incidents in October 2014 prove the point.

On first glance, Jaylen Fryberg, a popular freshman, who opened fire on classmates during lunch at a high school near Seattle, appeared to be a happy student. He was a

well-liked athlete who shortly before he went on his shooting spree had been named his school's freshman homecoming prince.

Mr. Fryberg, who shot himself during the incident, no longer is able to explain what prompted him to shoot fellow students and put an end to his own life. But the subsequent police investigation suggested that he was angry at being rebuffed by a girl that chose his cousin rather than him.

By contrast, Michael Zehaf-Bibeau, a 32-year old convert to Islam, who killed a guard at Ottawa's National Monument and then stormed the Canadian parliament, had all the trappings of a troubled down-and-out individual.

Canadian media reported that Mr. Zehaf-Bibeau had a history of mental illness and a criminal record that included drug possession, theft, and issuing threats. He was addicted to crack cocaine and spent the last weeks of his life in a homeless shelter.

The Globe and Mail quoted a friend of his, Dave Bathurst, as being told by Mr. Zehaf-Bibeau that the devil was after him. "I think he must have been mentally ill," Mr. Bathurst said.

The cases of Messrs. Fryberg and Zehaf-Bibeau raise the question of what the difference is between a school shooting and a politically motivated terrorist attack in terms of how societies can pre-empt violence.

The cases suggest that community engagement as well as social psychological and psychiatric services may be as important as security and law enforcement. Both Mr. Fryberg and Mr. Zehaf-Bibeau had issued cries for help in their own ways.

Writing on Twitter, Mr. Fryberg warned the woman who had rejected him that "your gonna piss me off... And then some (expletive) gonna go down and I don't think you'll like it." Several days later, he tweeted "It breaks me... It actually does... I know it seems like I'm sweating it off... But I'm not... And I never will be able to."

Mr. Bathurst, like Mr. Zehaf-Bibeau, a convert to Islam, was perhaps the one person Mr. Zehaf-Bibeau appeared to confide in. He described how he felt being persecuted by the devil.

Mr. Zehaf-Bibeau's sense of alienation was deepened when the mosque that he and Mr. Bathurst attended asked him to no longer come to prayer because of his erratic behaviour.

Messrs. Fryberg and Zehaf-Bibeau's communalities point, on the one hand, to a need for policies and tools that allow society to step in before individuals like them resort to violence.

On the other hand, they highlight the threat posed by civilizationalist ideology, irrespective of its religious, national or civilizational packaging.

Both cases, together with the attacks in New Zealand, Sri Lanka and the United States suggest that the rise of civilisationalists, be it to the highest office in the land or as increasingly acceptable social and political groups, raise the spectre of a world in which violence becomes the new normal.

3. Μετάφρασμα

Ο κουλτουραλισμός και το έθνος κράτος.

Του Τζέιμς Μ. Ντόρσι

Πολλοί αναγνωρίζουν το Μεγάλο Παιχνίδι του 21ου αιώνα ως πεδίο μάχης στη γεωπολιτική της νέας αναδύμενης παγκόσμιας τάξης. Είναι ένα παιχνίδι που στοχεύει να διαμορφώσει τη δημιουργία ενός νέου κόσμου με επίκεντρο την Ευρασία, ο οποίος θα βασίζεται στην πιθανή σύντηξη της Ευρώπης και της Ασίας σε αυτό που ο πρώην υπουργός της Πορτογαλίας Μπρούνο Μακάες αποκαλεί «υπερήπειρο».

Προς το παρόν, το Μεγάλο Παιχνίδι αντιτάσσει την Κίνα, τη Ρωσία, την Τουρκία και το Ιράν εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών, της Ινδίας, της Ιαπωνίας και της Αυστραλίας. Τα δύο στρατόπεδα ανταγωνίζονται για την επιρροή, ίσως και την κυριαρχία, σε ένα κομμάτι γης που εκτείνεται από τη θάλασσα της Κίνας μέχρι τις ατλαντικές ακτές της Ευρώπης.

Τα επίμαχα γεωπολιτικά σημεία είναι πολλά και κυμαίνονται από τη θάλασσα της Κίνας μέχρι το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, τη Συρία, την Τουρκία, το Ιράν, την Κεντρική Ευρώπη και, πιο πρόσφατα, πολύ πιο πέρα στη Ρωσία, την Κίνα και την Τουρκία, χώρες οι οποίες στηρίζουν τον Πρόεδρο της Βενεζουέλας Νικολάς Μαδούρο, εν μέσω πολεμικών συγκρούσεων.

Αυτός ο ανταγωνισμός μοιάζει, κατά κάποιο τρόπο, με το Risk, ένα δημοφιλές επιτραπέζιο παιχνίδι διπλωματίας, συγκρούσεων και κατακτήσεων. Το επιτραπέζιο παίζεται πάνω σε ταμπλό που απεικονίζει έναν παγκόσμιο πολιτικό χάρτη, χωρισμένο σε 42 περιοχές, οι οποίες ομαδοποιούνται σε έξι ηπείρους. Οι παίκτες διοικούν στρατούς που επιδιώκουν να καταλάβουν εδάφη, συμμετέχουν σε ένα σύνθετο παιχνίδι καθώς αγωνίζονται για μια πλεονεκτική θέση και προσπαθούν να αντισταθμίσουν τυχόν αδυναμίες. Οι παίκτες σχηματίζουν ευκαιριακές συμμαχίες

που μπορεί να αλλάξουν ανά πάσα στιγμή. Ανά πάσα στιγμή μπορεί να συμβεί κάτι εντελώς απρόσμενο.

Πολλοί υποτιμούν το γεγονός ότι, σε συζητήσεις για το Μεγάλο Παιχνίδι εμφανίζεται όλο και πιο συχνά μια σιωπηρή συμφωνία μεταξύ των παγκόσμιων ηγετών, των πολιτικών του συντηρητισμού, της ακροδεξιάς και των ακτιβιστών, η οποία διαμορφώνει τον εξής ανταγωνισμό: την άνοδο του κουλτουραρισμού και του πολιτισμοκεντρικού κράτους, που βασίζει τη νομιμοποίησή του σε έναν ξεχωριστό πολιτισμό και όχι στην εδαφική ακεραιότητα, τη γλώσσα και τους πολίτες ενός έθνους.

Η τάση προς τον κουλτουραλισμό εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι η απολυταρχία και ο αυταρχισμός του 21ου αιώνα όχι μόνο ωφελούνται από την καταστολή των αντιφρονούντων και την άρνηση της ελευθερίας της έκφρασης, αλλά και από το ότι διατηρούνται μερικές από τις «παγίδες» του πλουραλισμού. Αυτές μπορεί να περιλαμβάνουν τα αντιπροσωπευτικά σώματα με σαφώς οριοθετημένα ή χωρίς καμία εξουσία, τις αναποτελεσματικές ομάδες αντιπολίτευσης, τις μη κυβερνητικές οργανώσεις που ελέγχονται από την κυβέρνηση και το βαθμό λογοδοσίας.

Η τάση αυτή, δημιουργεί τη βάση για μια σιωπηρή συναίνεση σχετικά με τις αξίες που θα διασφάλιζαν μια νέα παγκόσμια τάξη, στην οποία άνδρες όπως ο Σι Τζινπίνγκ, ο Βλαντιμίρ Πούτιν, ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, ο Βίκτορ Όρμπαν, ο Μωάμεθ Μπιν Σάλμαν, ο Ναρέντρα Μόντι και ο Ντόναλντ Τραμπ, βρίσκουν κοινό τόπο. Αν μη τι άλλο, κατά τη διαμόρφωση μιας νέας παγκόσμιας τάξης, αυτή η σιωπηρή συγκατάθεση είναι που αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή για φιλελεύθερες αξίες όπως τα ανθρώπινα και τα μειονοτικά δικαιώματα. Κατ' αναλογία, η σιωπηρή συμφωνία για τις θεμελιώδεις αξίες ανάγει το Μεγάλο Παιχνίδι σε έναν αγώνα εξουσίας για τη σφαίρα επιρροής και τη μοιρασιά της πίτας, καθώς και σε έναν ανταγωνισμό πολιτικών συστημάτων, στα οποία έννοιες όπως η Δημοκρατία είναι ανούσιες.

Από πνευματική άποψη, η έννοια του κουλτουραλισμού δίνει μια εικόνα για πολλά από αυτά που συμβαίνουν σήμερα. Αυτό περιλαμβάνει: α) την συγκυριακή κρίση

της τελευταίας δεκαετίας, ως αποτέλεσμα της απώλειας εμπιστοσύνης στην ηγεσία και στο σύστημα, β) την άνοδο του δεξιού και αριστερού λαϊκισμού, γ) το κύμα της ισλαμοφοβίας και τον αυξημένο αντισημιτισμό, δ) τον θάνατο της πολυπολιτισμικότητας με την ακραία και βάνανυση καταστολή των μουσουλμάνων τουρκικής καταγωγής στην Σινγιάνγκ, ε) την Σαουδική και ρωσική συμμαχία με τις υπερσυντηρητικές χριστιανικές ομάδες που διαδίδουν τις παραδοσιακές οικογενειακές αξίες, και στ) τη ρωσική ανάμειξη στις δυτικές εκλογές.

Αναλυτές εξήγησαν αυτές τις εξελίξεις με ένα πλήθος ξεχωριστών και ανόμοιων παραγόντων, ορισμένοι από τους οποίους συνδέονταν με αόριστες μεθόδους. Απέδωσαν, μεταξύ άλλων, στην οικονομική κρίση του 2008 τη βία των τζιχαντιστών και την ανάδυση του ισλαμικού κράτους, τον πόλεμο στη Συρία και την απελπισία που ακολούθησε μετά τις δημοφιλείς επαναστάσεις των Αράβων το 2011. Αυτές οι εξελίξεις επιτάχυναν αρκετά τα πράγματα.

Ομοίως, οι αναλυτές πίστευαν ότι η λαμπρότητα του Οσάμα Μπιν Λάντεν και οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου στους Δίδυμους Πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου της Νέας Υόρκης και στο Πεντάγωνο στην Ουάσιγκτον, σήμαναν το τέλος της πολυπολιτισμικότητας, ξαφνικά και με βίαιο τρόπο. Λίγοι συνειδητοποίησαν ότι όλο αυτό θα είχε επακόλουθα. Αρκετά αφυπνιστική ήταν η πρόσφατη επίθεση στα τζαμιά του Κράιστσερτς. Η Νέα Ζηλανδία, με την περιεκτική και συμπονετική ανταπόκρισή της, όπως και η Νορβηγία μετά τις επιθέσεις του ακροδεξιού Άντερς Μπρέιβικ, αποτελούν ένα είδος αντίδοτου στον κουλτουραλισμό.

Απρόσμενη ήταν η θέση ενός Νεοζηλανδού αξιωματούχου, ο οποίος υποστήριξε ότι η χώρα του, μέλος της αγγλόφωνης συμμαχίας παρακολούθησης Five Eyes(FVEY), που αποτελείται από τη Νέα Ζηλανδία, τις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Μεγάλη Βρετανία, την Αυστραλία και τον Καναδά, δεν συνειδητοποίησε την εμφάνιση μιας εναλλακτικής ή άκρας δεξιάς που αποτέλεσε πρόσφορο έδαφος για την άνθιση βίας, καθώς η Ουάσιγκτον, μετά την 11η Σεπτεμβρίου έστρεψε την προσοχή της αποκλειστικά στη λεγόμενη ισλαμική τρομοκρατία. Η θέση αυτή δίνει νέο πρίσμα στον πόλεμο του Τζωρτζ Μπους εναντίον της τρομοκρατίας και εναντίον του Ισλαμικού κράτους. Η βάση αυτών των πολέμων βρίσκεται τόσο στα αντίποινα για

την 11η Σεπτεμβρίου, όσο και στις επιθέσεις της 7/7 στο Λονδίνο και άλλες τζιχαντιστικές ενέργειες με βάση την επίγνωση ή την άγνοια για τον κουλτουραλισμό.

«Ο παγκόσμιος πόλεμος κατά της τρομοκρατίας έχει γίνει κατευθυντήρια αρχή για τη βία κατά των μουσουλμάνων. Όταν δεν έχουμε πυροβολισμούς σε τζαμί, έχουμε χτυπήματα με μη επανδρωμένα σκάφη στη Σομαλία. Όταν η προσευχή της Παρασκευής περνά αναίμακτα, ένας αθώος μουσουλμάνος συλλαμβάνεται για παροχή υλικής υποστήριξης με σκοπό την τρομοκρατία ή ένας άλλος σκοτώνεται από τις κρατικές αρχές. Ίσως ένα μωρό προστίθεται σε μια λίστα απαγόρευσης πτήσεων», ανέφερε η ακτιβίστρια υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων Μάχα Χιλάλ. Περισσότερο από μια δεκαετία πριν, σε μελέτη τους για τις επιπτώσεις του πολέμου κατά της τρομοκρατίας στον Καναδά, οι ακαδημαϊκοί Μπάρμπαρα Πέρι και Σκότ Πόιντινγκ προειδοποίησαν ότι το κράτος «όσο αρνείται να αναγνωρίσει και να καταπολεμήσει τα εγκλήματα μίσους και όσο δείχνει σημάδια ισλαμοφοβίας, με τις διακρίσεις και τον θεσμικό ρατσισμό που ασκεί μέσω της «εθνοτικής στόχευσης», «φυλετικού προφύλ», και τα συναφή, [ουσιαστικά δίνει το ελεύθερο σε άτομα, ομάδες και όργανα να διαπράττουν και να διαιωνίζουν το φυλετικό μίσος](#)».

Το ίδιο ισχύει και για τα διάφορα κινήματα στην Ευρώπη, τα οποία έχουν φέρει τις γυναίκες στο προσκήνιο αυτού που στη Δύση ονομάζεται πολιτισμικός πόλεμος. Στην πραγματικότητα πρόκειται για πολιτισμικούς πολέμους που σχετίζονται με προσπάθειες απαγόρευσης της συντηρητικής γυναικείας ενδυμασίας και τον εξευρωπαϊσμό του Ισλάμ. Υπό αυτή την έννοια, [ο ορισμός του Βίκτορ Όρμπαν για την Ουγγαρία ως χριστιανικό κράτος](#), στο οποίο δεν υπάρχει χώρος για τον «Άλλο», είναι η ακραία έκφραση αυτής της τάσης. Είναι τρομακτικό και εγείρει το θέμα της σύγκρουσης των πολιτισμών του Σάμιουελ Χάντινγκτον, παρότι δεν έχει απολύτως καμία σχέση με αυτό.

Τα οικονομικά και γεωπολιτικά συμφέροντα δεν είναι παρά ένας λόγος για τον οποίο [δεν αντιδρούν οι μουσουλμάνοι](#) για θέματα όπως, οι εξελίξεις στη Σιντσιάνγκ, η κριτική που ασκεί ο Οργανισμός Ισλαμικής Διάσκεψης κατά των μουσουλμανικών μειονοτήτων απανταχού- ενώ παράλληλα [επαινεί την πολιτική της Κίνας](#)- η

[συμμαχία του ισραηλινού Πρωθυπουργού Μπενιαμίν Νετανιάχου με τον Βίκτορ Όρμπαν](#) και τη συμμετοχή του στη Δεξιά- [γεγονός που μεταμόρφωσε τον Εβραίο επενδυτή και φιλόanthρωπο Τζόρτζ Σόρος σε μπαμπούλα-](#) ή η άνθιση του φανατισμού, με παραδείγματα όπως [Βουδιστές](#) και [Ινδουιστές κατά του μουσουλμανισμού](#). Μάλιστα, υπήρχαν ήδη ενδείξεις από τη συμμαχία του Ισραήλ με τους Ευαγγελικούς, οι οποίοι πιστεύουν ότι θα έρθει η ημέρα της κρίσης αν οι Εβραίοι αποτύχουν να προσηλυτιστούν στο Χριστιανισμό. Άλλη ένδειξη ήταν η πρόσφατη σύσφιξη σχέσεων μεταξύ ισχυρών ισλαμικών ομάδων ή χωρών όπως η Σαουδική Αραβία, τα ΗΑΕ* και η κοινότητα των Ευαγγελικών.

Ο κουλτουραλισμός βασίζεται συχνά σε μύθους που παραποιούν και αναδιατυπώνουν την ιστορία προς όφελος των ηγεμόνων και των αυταρχικών καθεστώτων. Άνδρες σαν τον Τραμπ, τον Όρμπαν και τον Ερντογάν προβάλλουν τους εαυτούς τους ως εθνικιστές ήρωες που προστατεύουν το έθνος από κάποια μεγάλη εισβολή. Στο μανιφέστο του, ο Μπρέντον Τάραντ, ο δράστης των επιθέσεων στο Κράιστσερτς, πίστεψε στην έννοια ενός ανύπαρκτου εισβολέα. Έγραψε ότι οι μουσουλμάνοι «είναι η πιο περιφρονημένη ομάδα εισβολέων στη Δύση, και το να τους επιτεθεί κανείς υποστηρίζεται από πολλούς».

Ασπαζόταν επίσης τους μύθους ενός επικού και μακροχρόνιου αγώνα μεταξύ των λευκών της χριστιανικής Δύσης και του Ισλάμ, με την ήττα των Οθωμανών το 1683 στα, πλούσια για την εποχή, λιμάνια της Βιέννης. Στα όπλα του, ο Τάραντ, είχε χαράξει τα ονόματα των Σέρβων που είχαν πολεμήσει τους Οθωμανούς και έκανε μνεία στη μάχη της Βιέννης. Ήταν της άποψης ότι η ήττα των Οθωμανών στη Βιέννη συμβόλιζε τη νίκη της ψεύτικης αντίληψης ενός κόσμου αγαθών, ομοιογενών εθνών. «Η ιδέα ότι οι μεσαιωνικές κοινωνίες είναι το πρότυπο της άψογης λευκότητας, είναι απλά γελοία. Θα ήταν ξεκαρδιστικό εάν δεν ήταν τόσο απαράδεκτο» είπε ο Πωλ Στουρτέβαντ, συγγραφέας του «The Middle Ages in the Popular Imagination».

Όπως και η λαϊκή αντίληψη της μάχης για τη Βιέννη, η άποψη του Τάραντ για την ιστορία απείχε πολύ από την πραγματικότητα. Μια πολυπολιτισμική αυτοκρατορία, οι Οθωμανοί, πολιορκεί τη Βιέννη σε συνεργασία με τον Καθολικό Γάλλο Βασιλιά

Λουδοβίκο 14ο και τον Ούγγρο Προτεστάντη ευγενή Ίμρε Τόκολι καθώς και τους Ουκρανούς Κοζάκους. Οι κυβερνήτες των Αψβούργων της Βιέννης είχαν στήριξη, όχι μόνο από τον πολωνικό στρατό, αλλά και από τους Τάταρους μουσουλμάνους ιππείς. «Η Μάχη της Βιέννης ήταν ένα πολυπολιτισμικό δράμα· χαρακτηριστικό παράδειγμα των πολύπλοκων και παράδοξων διαστρεβλώσεων της ευρωπαϊκής ιστορίας. Δεν είχε ξαναυπάρξει κάτι παρόμοιο με τις ενωμένες χριστιανικές στρατιές της Ευρώπης», δήλωσε ο ιστορικός Νταγκ Χερμπιρνσροντ. Ο λογοτεχνικός μελετητής Ίαν Άλμοντ υποστηρίζει ότι θεωρίες όπως η σύγκρουση των πολιτισμών μοιάζουν ελάχιστα με τον «σχεδόν απελπιστικά σύνθετο ιστό των ασταθών σχέσεων εξουσίας, των φεουδαρχικών συμμαχιών, των εθνικών υποστηρίξεων και της μνησικακίας» που διαμόρφωσαν ένα μεγάλο μέρος της ευρωπαϊκής ιστορίας. «Παραμένει το γεγονός ότι, στην ιστορία της Ευρώπης, για εκατοντάδες χρόνια, μουσουλμάνοι και χριστιανοί μοιράζονταν κοινούς πολιτισμούς, μιλούσαν κοινές γλώσσες και δεν θεωρούσαν ο ένας τον άλλον «παράξενο» ή «ξένο»», δήλωσε ο Άλμοντ.

Αυτό φάνηκε όχι μόνο στη Μάχη της Βιέννης, αλλά και όταν οι Οθωμανοί και οι Άραβες κυβερνήτες της Βόρειας Αφρικής συσπειρώθηκαν γύρω από τη Βασίλισσα Ελισάβετ Α' της Αγγλίας, μετά τον αφορισμό της από τον Πάπα το 1570 για την απόσχιση από τον καθολικισμό και την ίδρυση προτεσταντικής έδρας. Η Ελισάβετ και οι μουσουλμάνοι υποστηρικτές της ισχυρίζονταν ότι ο Προτεσταντισμός και το Ισλάμ συμφωνούσαν στην κατάργηση της ειδωλολατρίας και του καθολικισμού με τους αγίους, τα ιερά και τα κειμήλια. Σε επιστολή της το 1579 προς τον Οθωμανό σουλτάνο Μουράντ Γ', η Ελισάβετ, περιέγραψε τον εαυτό της ως τον «πιο ισχυρό υπερασπιστή της χριστιανικής πίστης ενάντια σε κάθε είδους ειδωλολατρία». Με τον τρόπο αυτό, επιδίωξε να αξιοποιήσει το ότι οι Οθωμανοί είχαν δικαιολογήσει την απόφασή τους να χορηγήσουν στους Λουθηρανούς προνόμια στην εμπορική μεταχείριση, βάσει των κοινών τους πεποιθήσεων.

Ομοίως, ο ιστορικός Μάρβιν Πάουερς αμφισβητεί τη θέση του προέδρου Σι Τζινπίνγκ και του μελετητή διεθνών σχέσεων του Πανεπιστημίου Fudan, Ζάνγκ Γουέγκουι, στο ότι η ανάδειξη της κινεζικής ιστορίας δικαιολογεί πολιτισμικά τη

μονοκομματική διακυβέρνηση του αρχηγού του κόμματος. Η περίληψη της Amazon για το βιβλίο του καθηγητή Ζάνγκ «Το κύμα της Κίνας: Η Άνοδος του Πολιτισμικού Κράτους» [συνοψίζει σε λίγες](#) γραμμές το όραμα του Σι Τζίπινγκ: «Η άνοδος της Κίνας, σύμφωνα με τον Ζάνγκ, δεν είναι η άνοδος μιας συνηθισμένης χώρας, αλλά η άνοδος ενός διαφορετικού τύπου χώρας, μιας χώρας sui generis, ενός πολιτισμικού κράτους, ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης και ενός νέου πολιτικού λόγου που αμφισβητεί πράγματι πολλές από τις δυτικές εκτιμήσεις για τη δημοκρατία, τη σωστή διακυβέρνηση και τα ανθρώπινα δικαιώματα». Το πολιτισμικό κράτος αντικαθιστά τις δυτικές πολιτικές ιδέες με ένα μοντέλο που εντοπίζει τις ρίζες του στον κομφουκιανισμό και τις αξιοκρατικές παραδόσεις.

Στη σαρωτική μελέτη του με τίτλο [«Κίνα και Αγγλία: Ο προβιομηχανικός αγώνας για τη δικαιοσύνη του Λόγου και της Εικόνας»](#), ο Πάουερς αναφέρει ότι η ιστορία και ο πολιτισμός της Κίνας είναι μια μαρτυρία για την υπεράσπιση των ατομικών δικαιωμάτων, τη δίκαιη μεταχείριση, την ευθύνη της πολιτείας προς το λαό της, και την ελευθερία της έκφρασης και όχι του κουλτουραλισμού, της ιεραρχίας και του αυταρχισμού. Ο Πάουερς κατέγραψε εκτενώς το έργο σημαντικών Κινέζων φιλοσόφων, συγγραφέων, ποιητών, καλλιτεχνών και πολιτικών που έδρασαν από τον 3ο αιώνα π.Χ. και οι οποίοι χρησιμοποίησαν λογικά επιχειρήματα για να κατασκευάσουν συστήματα διακυβέρνησης και κινήθηκαν νομικά για την υπεράσπιση τους. Σημείωσε επίσης ότι η προστασία της ελευθερίας του λόγου ήταν ενσωματωμένη στα διατάγματα του αυτοκράτορα Χαν Γουέν τον 2ο αιώνα π.Χ. Τα διατάγματα νομιμοποίησαν τις προσωπικές επιθέσεις στον αυτοκράτορα και ενθάρρυναν τους φορολογούμενους να υποδεικνύουν τα κυβερνητικά λάθη. Οι διανοούμενοι και οι πολιτικοί ήταν ο Κινέζος ομόλογος των σύγχρονων φιλελεύθερων στοχαστών.

Η Ρωσία και η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία έχουν κατανοήσει, από πολλές απόψεις και πολύ καλύτερα από άλλους, τη χρησιμότητα του κουλτουραλισμού και τον εκμεταλλεύτηκαν προς όφελός τους, πολύ πριν από τη ρωσική παρέμβαση στη Συρία. Σε μια συγκέντρωση, αρκετά χρόνια πριν από την παρέμβαση, η Ρωσία

πέτυχε κάτι το αδιανόητο. Σε μια συγκέντρωση στο Μαρακές έβαλε στο ίδιο τραπέζι εκπροσώπους της σουνιτικής και της σιιτικής πλευράς του πολιτικού Ισλάμ.

Σκοπός δεν ήταν να ανοίξει διάλογο μεταξύ των διαφόρων πτυχών του πολιτικού Ισλάμ, αλλά να συνάψει συμμαχία με μια Ρωσία η οποία δίνει έμφαση στις πολιτισμικές της ρίζες, στη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία και στις αξίες που είχε κοινές με το συντηρητικό και υπερσυντηρητικό Ισλάμ. Για να επιτύχει το στόχο της στη συγκέντρωση, η Ρωσία εκπροσωπήθηκε από ανώτερους αξιωματούχους και εξέχοντες δημοσιογράφους, των οποίων οι πεποιθήσεις ταίριαζαν απόλυτα με τις αξίες της Εκκλησίας. Οι Ρώσοι, για να καθησυχάσουν τους μουσουλμάνους συμμετέχοντες, υποστήριξαν ότι ο δυτικός πολιτισμός ήταν σε παρακμή, ενώ ο μη δυτικός πολιτισμός ήταν σε άνθιση, ότι οι ομοφυλόφιλοι και η ισότητα των φύλων απειλούν το δικαίωμα μιας γυναίκας να παραμείνει στο σπίτι και να εξυπηρετήσει την οικογένειά της και ότι το Ιράν και η Σαουδική Αραβία θα πρέπει να αποτελέσουν το παράδειγμα για τα δικαιώματα των γυναικών. Ισχυρίστηκαν επίσης ότι κάποιες συντηρητικές ρωσικές ορθόδοξες αξίες όπως η Σαρία προσέφεραν μια ηθική κατευθυντήρια γραμμή που αποτρέπει την κερδοσκοπία και τις οικονομικές «φούσκες».

Η κυβέρνηση Τραμπ έχει αρχίσει να ακολουθεί αυτό το σκεπτικό. Συγκεκριμένα, στην επιτροπή του ΟΗΕ για τη Θέση της Γυναίκας (Commission on the Status of Women), τάχθηκε υπέρ των υποστηρικτών υπερσυντηρητικών αξιών, όπως η Σαουδική Αραβία, το Μπαχρέιν, το Ιράκ και αρκετές αφρικανικές χώρες. Μαζί επεδίωξαν να αποτρέψουν την επέκταση των δικαιωμάτων των κοριτσιών, των γυναικών και των ΛΟΑΤ καθώς και να αποδυναμώσουν τη διεθνή υποστήριξη για τη Διακήρυξη του Πεκίνου, μια συμφωνία-ορόσημο για το 1995, που αποτελεί ένα διεθνώς αναγνωρισμένο προοδευτικό πρότυπο για τα δικαιώματα των γυναικών.

[Η θέση των ΗΠΑ στην επιτροπή](#) συμπίπτει απόλυτα με τις προσπάθειες των συντηρητικών Χριστιανών να αντιστρέψουν τις αποφάσεις των αμερικανικών δικαστηρίων υπέρ των δικαιωμάτων των γυναικών, των μειονοτήτων, των μελών της κοινότητας ΛΟΑΤ, των μουσουλμάνων, των μεταναστών και των προσφύγων. Είναι αυτό που ο συντηρητικός ιστορικός και αναλυτής εξωτερικής πολιτικής

Ρόμπερτ Κάγκαν, περιγράφει ως [τον πόλεμο μέσα στην παραδοσιακά φιλελεύθερη κοινωνία](#). Είναι αυτός ο πολιτισμικός πόλεμος που ενισχύει το σκεπτικό για τη ρωσική ανάμειξη στις εκλογές μια λογική που υπερβαίνει τα γεωπολιτικά ζητήματα. Έτσι εξηγείται και η φαινομενική ενσυναίσθηση του Τραμπ με τον Πούτιν και με άλλους μονάρχες αυταρχικών καθεστώτων.

Η ταύτιση των ΗΠΑ με τους υποστηρικτές του κοινωνικού συντηρητισμού συμβάλλει στην άνοδο του πολιτισμικού κράτους. Η ανύψωση της θέσης της εκκλησίας από τον Πούτιν και η συγκέντρωση της απόλυτης εξουσίας από τον Σι στο Κομμουνιστικό Κόμμα, ενισχύουν τους θεσμούς που απορρίπτουν τις φιλελεύθερες αξίες, επειδή χρησιμεύουν ως μέσο χειραγώγησης των πολιτών. Με αυτό τον τρόπο ευδοκیمی ο κουλτουραλισμός, με την ενίσχυση των παραδοσιακών ιεραρχιών που καθορίζονται από τη γέννηση, την τάξη, την οικογένεια και το φύλο και με την άρση της νομιμοποίησης των δικαιωμάτων των μειονοτήτων και τις μειονοτικών απόψεων. Η παραπάνω ταύτιση απόψεων υποδηλώνει ότι η κατάσταση έφτασε εις πέρας όταν [ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ διέδωσε ότι η Δύση είχε χάσει «το μονοπώλιό της στη διαδικασία παγκοσμιοποίησης»](#) επειδή υπήρχε μια «αγορά ιδεών» στην οποία αναγκάστηκαν να ανταγωνιστούν διαφορετικά «συστήματα αξιών».

Ο συντηρητικός Αμερικανός συγγραφέας Κρίστοφερ Κάλντγουελ υποστήριξε, με παρόμοιο τρόπο, ότι η [πολιτισμική αντίληψη του Όρμπαν για μια αυταρχική χριστιανική δημοκρατία καθρεφτίζει το είδος της δημοκρατίας που «επικράτησε στις Ηνωμένες Πολιτείες πριν από 60 χρόνια»](#), δηλαδή πριν από το κίνημα των πολιτικών δικαιωμάτων και τις φοιτητικές διαδηλώσεις του 1968. Η Ουγγαρία του Όρμπαν αποτελεί αντιπροσωπευτικό παράδειγμα του ομορτισμού, ο οποίος προκαλεί την άνθιση του πολιτισμικού κράτους για να μπορέσει κάποιος να αφήσει το στίγμα του στην ιστορία και να παραμείνει στην εξουσία. Σύμφωνα με τον Όρμπαν, [κουλτουραλιστικός δεν σημαίνει χριστιανικός, αλλά έχει να κάνει με τις χριστιανικές οργανώσεις που «ψήθηκαν» για τον αυταρχικό τρόπο διακυβέρνησης](#). Όσοι δεν συμφώνησαν, στερήθηκαν την κρατική και δημόσια χρηματοδότηση.

Η αυξημένη επίδραση του κουλτουραλισμού γίνεται αντιληπτή από το Πεκίνο μέχρι την Ουάσιγκτον, με κάποιους σταθμούς στο ενδιάμεσο. Το πρόβλημα του Τραμπ και του πρώην συμβούλου στρατηγικής του, Στιβ Μπάνον, με την Κίνα ή τη Ρωσία δεν είναι στοιχείο κουλτουραλισμού, αλλά έχει να κάνει με τη γεωπολιτική και γεωοικονομική κατανομή της εξουσίας. Από την πλευρά των αξιών όμως, σκέφτονται βασισμένοι σε κουλτουραλιστικές απόψεις. Σε ομιλία του στη Βαρσοβία το 2017, ο Τραμπ δήλωσε ότι «το σημαντικότερο ερώτημα της εποχής μας είναι αν η Δύση θέλει να επιβιώσει», αλλά διαβεβαίωσε το κοινό του ότι [«ο πολιτισμός μας θα θριαμβεύσει»](#). Ο Μπάνον έχει ιδρύσει μια [«ακαδημία για την Ιουδαιοχριστιανική δύση» σε ένα πρώην μοναστήρι στην ιταλική πόλη Κολεπάρδο](#). Η ακαδημία σκοπεύει να γαλουχήσει την επόμενη γενιά ακροδεξιών λαϊκιστών πολιτικών.

Οι πρωτοβουλίες σαν αυτήν του Μπάνον και η αυξανόμενη δημοτικότητα της κουλτουραλιστικής σκέψης στις δημοκρατίες, τρέχουσες και παλαιότερες, είναι που συμβάλλουν πιο σημαντικά σε μια αναδυόμενη τάση, η οποία υπερβαίνει τις παραδοσιακές γεωπολιτικές διαχωριστικές γραμμές και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την επιβολή αυταρχικών αξιών σε μια αναδυόμενη νέα παγκόσμια τάξη. Η παρέμβαση στις ανοικτές και δίκαιες εκλογές, η υποστήριξη των ακροδεξιών και των υπερσυντηρητικών, δυτικών ομάδων που βάζουν στο επίκεντρο την οικογένεια και η επιρροή που ασκείται από χώρες, όπως η Ρωσία, η Κίνα και τα κράτη του Κόλπου, στις δύο πλευρές του Ατλαντικού και στην Ευρασία γενικότερα, εξυπηρετούν το σκοπό του Μπάνον και των Ευρωπαίων συνεργατών του.

Όσοι ασχολούνται με τον κουλτουραλισμό βάζουν το λιθαράκι τους στην ανοικοδόμηση μιας νέας παγκόσμιας τάξης που έχει τις βάσεις της στο σύστημα αξιών τους. Στα παραπάνω λιθαράκια περιλαμβάνεται και ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (Shanghai Cooperation Organization) που συγκεντρώνει τη Ρωσία, την Κίνα, το Καζακστάν, την Κιργιζία, το Τατζικιστάν και το Ουζμπεκιστάν. Ο οργανισμός επικεντρώνεται στην κινεζική αρχή της μη παρεμβατικής πολιτικής όσον αφορά τις υποθέσεις άλλων, η οποία ισοδυναμεί με τη στήριξη των αυταρχικών καθεστώτων της περιοχής. Ο εσωτερικός μηχανισμός συντονισμού της ασφάλειας του SCO ή αλλιώς η περιφερειακή αντιτρομοκρατική δομή (Regional Antiterrorist

Structure), με βάση την Τασκένδη, έχει επίσης υιοθετήσει τον κινεζικό τρίπτυχο με τα «τρία κακά» της τρομοκρατίας, του εξτρεμισμού, και της αποξένωσης, που δικαιολογούν τα σκληρά μέτρα που πήρε στη Σιντσιάνγκ.

Οι υποστηρικτές του κουλτουραλιστικού κράτους βλέπουν το έθνος κράτος και τη δυτική κυριαρχία σαν ένα ψεγάδι της ιστορίας. [Ο Βρετανός συγγραφέας](#) και δημοσιογράφος Μάρτιν Ζακ και ο [μελετητής διεθνών σχέσεων Τζέισον Σάρμαν](#) υποστηρίζουν ότι η ιστορία της Κίνας ως έθνος κράτος χρονολογείται τουλάχιστον 150 χρόνια πριν, ενώ η ιστορία του πολιτισμού της χρονολογείται χιλιάδες χρόνια πίσω. Ομοίως, οι πνευματικοί υποστηρικτές του Κόμματος του Ναρέντρα Μόντι, Μπαράτιγια Τζανάτα (Modi's Bharatiya Janata Party), προβάλλουν την Ινδία ως ινδουιστικό πολιτισμό και όχι ως πολυπολιτισμικό έθνος κράτος. Ο υπουργός της πολιτικής αεροπορίας, Τζαγιάντ Σινά, δηλώνει ότι κατά την ανεξαρτησία, [η Ινδία θα πρέπει να αποδεχτεί τη δική της κουλτούρα αντί των δυτικών αντιλήψεων για τον επιστημονικό ορθολογισμό](#). Σε συνέντευξή του στη Financial Times, ο Σινά προώθησε ένθερμα την πολιτισμική μοναδικότητα. «Από την πλευρά μας, η κληρονομιά προηγείται του κράτους... Οι άνθρωποι αισθάνονται ότι η κληρονομιά τους δέχεται επίθεση. Η άποψή μας για τον κόσμο βασίζεται στην πίστη, κάτι που έρχεται σε αντίθεση με τον ορθολογικό τρόπο σκέψης».

Τα αραβικά απολυταρχικά καθεστώτα όπως η Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Αίγυπτος δεν αποδίδουν πλέον την κυριαρχία τους στον πολιτισμό, αλλά δέχονται με ενθουσιασμό το ότι ένα κουλτουραλιστικό κράτος απαρνείται τις δυτικές απόψεις περί δημοκρατίας και ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι η τετραετής προσπάθεια της Σαουδικής Αραβίας να διαδώσει τις υπερσυντηρητικές απόψεις του Ισλάμ ή η προσπάθεια των ΗΑΕ να διαμορφώσουν ένα Ισλάμ αποκομμένο από την πολιτική σκηνή, το οποίο ακολουθεί την αρχή της υπακοής στον ηγεμόνα, είναι σημάδια κουλτουραλισμού.

Ο μελετητής του ισλαμικού νόμου Μοχάμεντ Φαντέλ, υποστηρίζει ότι ένας λόγος για τον οποίο τα αραβικά καθεστώτα δεν υποστηρίζουν ανοιχτά τον κουλτουραλισμό, παρόλο που ταιριάζουν απόλυτα με την ιδεολογία, είναι η απουσία συλλογικής μνήμης στα μετα-οθωμανικά αραβικά εδάφη. Για να

ενστερνιστούν ρητά τον κουλτουραλισμό ως έννοια, τα αραβικά κράτη θα πρέπει να βουτήξουν με το κεφάλι είτε στον πανισλαμισμό είτε στον παναραβισμό, κάτι που θα απαιτούσε περιφερειακή ολοκλήρωση. Θα έλεγε κανείς ότι η προσπάθεια της Σαουδικής Αραβίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων να επιβληθούν στη Μέση Ανατολή, όπως με το μποϊκοτάζ του Κατάρ, είναι μια προσπάθεια να δημιουργηθεί μια βάση για περιφερειακή ολοκλήρωση στην οποία θα μπορούσαν να κυριαρχήσουν.

Η άνοδος του κουλτουραλιστικού κράτους, με τα συντεχνιακά χαρακτηριστικά του, δημιουργεί τις βάσεις για μια νέα παγκόσμια τάξη, της οποίας το σύστημα αξιών καθιστά την όποια διαφωνία ως προδοσία, θεωρεί τον Τύπο «εχθρό του λαού» και υποβιβάζει τις μειονότητες στα όρια της ανοχής και χωρίς εγγενή δικαιώματα. Είναι ένα τέτοιο σύστημα αξιών που επέτρεψε στον Τραμπ να υπονομεύσει την εμπιστοσύνη του λαού στα μέσα ενημέρωσης που πάνε κόντρα στην εξουσία και [επέτρεψε στον ίδιο και το Fox News να μετατρέψουν ουσιαστικά τη ραδιοτηλεόραση των Ηνωμένων Πολιτειών σε κρατικά ελεγχόμενη](#). Έτσι η εικόνα των μέσων ενημέρωσης ως μπαμπούλα, δικαιολογεί τις λαϊκίστικες επιθέσεις στον Τύπο σε όλο τον κόσμο, από την Κίνα και τις Φιλιππίνες μέχρι την Τουρκία και την Ουγγαρία, ανεξάρτητα από το πολιτικό σύστημα. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε επίσης την προσπάθεια του πρίγκιπα Μοχάμεντ να [συνδυάσει ένα υπερσυντηρητικό Ισλάμ με το εθνικιστικό συναίσθημα](#) που παρουσιάζει τους κριτικούς όχι απλά ως άπιστους αλλά ως προδότες.

Τελικά, η σιωπηρή αποδοχή ενός συστήματος αξιών που βασίζεται στον κουλτουραλισμό δείχνει ότι, χώρες όπως η Νέα Ζηλανδία, η Νορβηγία και ίσως ο Καναδάς, αντί να αναλάβουν τις ευθύνες, σηκώνουν τα χέρια ψηλά. Μία από τις χώρες που προσπαθούν να βρουν μια μέση λύση είναι ίσως η Γερμανία. Το θέμα είναι ότι όσες χώρες, όπως οι ΗΠΑ και ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης, που δεν αντιδρούν, ανήκουν στους πρώην υποστηρικτές του φιλελευθερισμού, ενώ γίνονται μέρος του προβλήματος αντί να βοηθούν στην επίλυσή του.

Για να περιορίσουμε τις επιθέσεις, πρέπει να περιορίσουμε τον κουλτουραλισμό.

Επί δεκαετίες, η παγκόσμια χρηματοδότηση των μουσουλμάνων υπερσυντηρητικών σουνιτών από Σαουδάραβες, θεωρείται ότι έχει δημιουργήσει πρόσφορο έδαφος ριζοσπαστισμού στις μουσουλμανικές κοινότητες, ακόμη και αν δεν ευθυνόταν άμεσα για την άνοδο του τζιχάντ.

Το ίδιο ισχύει και για τον κουλτουραλισμό, διάφορες εκφράσεις του οποίου αποτελούν το τζιχάντ και οι φανατικές ή ρατσιστικές ενέργειες του Ευαγγελικού Χριστιανισμού, του Ινδουισμού και του Βουδισμού.

Ο κουλτουραλισμός, είτε αποσκοπεί σε κάτι είτε όχι, ρίχνει λάδι στη φωτιά της ριζοσπαστικοποίησης που ίσως οδηγήσει σε εκδήλωση πολιτικής βίας-αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρώπινης ιστορίας.

Δεδομένου ότι το ηθικό υπόβαθρο των κοινωνιών βασίζεται σε αξίες που προωθούνται από τη θρησκεία, αυτή παρέχει συχνά ένα βολικό πολιτισμικό πλαίσιο που δικαιολογεί τη χρήση βίας. Ωστόσο η ίδια η θρησκεία σπάνια προκαλεί την βίαιη συμπεριφορά.

Οι πρόσφατες επιθέσεις σε τζαμιά στη Νέα Ζηλανδία, σε εκκλησίες και πολυτελή ξενοδοχεία στη Σρι Λάνκα, σε συναγωγές στις Ηνωμένες Πολιτείες και πολλά άλλα περιστατικά σε όλο τον κόσμο αποδεικνύουν ότι οι πολιτισμικές ιδεολογίες που προωθούν την υπεροχή και τον αποκλεισμό και αποκτηνώνουν τον συνάνθρωπο, έχουν απήχηση στις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Οι αυτουργοί των πράξεων βίας, ανεξάρτητα από το κοινωνικό τους υπόβαθρο ή την οικονομική τους τάξη, τείνουν να είναι άνθρωποι που είναι σε επιφυλακή. Συχνά είναι επιρρεπείς σε πρότυπα χαρισματικών ανθρώπων, πασχίζουν να αντιμετωπίσουν προσωπικά προβλήματα ή επιδιώκουν να καλύψουν ένα κενό στη ζωή τους.

Είναι μοναχικοί ή ανήκουν σε μια ομάδα που τους απομονώνει όλο και περισσότερο από την κοινωνία ή/και τους πείθει για μια φανταστική απειλή.

Αυτό που ανέκαθεν αποδείκνυαν και αποδεικνύουν οι πράξεις πολιτικής βίας είναι ότι οι επιπτώσεις του κουλτουραλισμού γυρίζουν μπούμερανγκ.

Αυτές οι επιπτώσεις γίνονται αφορμή της πολιτικής του φόβου, την οποία απολαμβάνουν οι υποστηρικτές του κουλτουραλισμού, διαστρεβλώνουν τις διακοινοτικές σχέσεις, επισκιάζουν τον δημόσιο διάλογο και διαταράσσουν την ανάπτυξη πολιτικών ενσωμάτωσης που θα μειώσουν σημαντικά τον κίνδυνο βιαιοπραγιών.

Μια πρόσφατη [μελέτη για τους Σαουδάραβες ξένους μαχητές](#), το δεύτερο μεγαλύτερο άγημα που εντάχθηκε στο Ισλαμικό Κράτος στη Συρία, έδειξε ότι ο κουλτουραλισμός ήταν ο κύριος οδηγός τους. Οι λεγόμενοι μαχητές, πολλοί από τους οποίους επηρεάστηκαν από τις θρησκευτικές τους ανησυχίες, αποτελούν αποκύημα ενός εκπαιδευτικού συστήματος που προωθούσε από καιρό ένα σουνιτικό μουσουλμανικό υπερσυντηρητικό χαρακτήρα του Ισλάμ, με στοιχεία αποξένωσης και υπεροχής, ιδιαίτερα όσον αφορά τους σιίτες.

Οι ανησυχίες προήλθαν από την απόφαση του Προέδρου της Συρίας, Μπασάρ αλ Άσαντ, μέλους μιας σέκτας που θεωρείται από τους υπερσυντηρητικούς αιρετική, να προβάλει τη βάνανυση καταστολή των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων ως αγώνα κατά των σουνιτών μαχητών και από την υποστήριξη που απολάμβανε από το, κατά κύριο λόγο, σιιτικό Ιράν και τη Χεζμπολάχ, την υποστηριζόμενη από το Ιράν λιβανική σιιτική στρατιωτική και πολιτική οργάνωση.

[Ο ανθρωπολόγος](#) Σκότ Άτραν και [ο δημοσιογράφος Τζέισον Μπέρκ](#) δήλωσαν ότι το φαινόμενο των ξένων μαχητών, οι οποίοι στρατολογούνται σε μάχες μακριά από τον τόπο τους, δεν διαφέρει από το γεγονός ότι παλιότερες και πιο πρόσφατες πράξεις πολιτικής βίας έγιναν είτε από μοναχικούς ντόπιους είτε από εξτρεμιστές.

Μερικές περιπτώσεις υποκινήθηκαν από στρατολόγους που βοηθήθηκαν όμως από επιρρεπείς στην κουλτουραλιστική ιδεολογία ντόπιους.

Η ενσυνείδητη ή μη γοητεία που ασκεί ο κουλτουραλισμός σε ευάλωτα άτομα, αντικατοπτρίζεται στους δράστες μη πολιτικών επεισοδίων, όπως οι μαζικοί πυροβολισμοί, οι οποίοι είναι συχνά άνδρες που αντιμετωπίζουν προσωπικά προβλήματα ή/και δαιμόνια.

Το γεγονός ότι η βία, στο όνομα της πολιτικής και του κουλτουραλισμού, αντλεί από την ίδια δεξαμενή που παράγει διαταραγμένους δράστες που ανοίγουν πυρ, θέτει υπό αμφισβήτηση τις προσπάθειες για την πρόληψη περιστατικών που επικεντρώνονται, σχεδόν αποκλειστικά, είτε σε πολιτισμικές έννοιες που περιθωριοποιούν τις ομάδες μέσω στερεοτυπικών και άλλων τεχνικών, είτε σε μέτρα ποινικοποίησης και ασφάλειας.

Αυτό που φέρνουν στην επιφάνεια αυτά τα προβλήματα είναι ότι η βία, πολιτική ή όχι, είναι τόσο ένα ζήτημα ασφάλειας και επιβολής του νόμου όσο και ένα ζήτημα δημόσιας υγείας και κοινωνικής υπηρεσίας. Είναι αναγκαίοι μηχανισμοί που παρέχουν έγκαιρες προειδοποιήσεις, εμποδίζουν τα άτομα να ξεφύγουν και είναι ικανοί να τους προσφέρουν τη βοήθεια που χρειάζονται για να αντιμετωπίσουν τα προσωπικά τους προβλήματα, τα παράπονα και τη μοναξιά.

Δύο άσχετα μεταξύ τους περιστατικά, τον Οκτώβριο του 2014, αποδεικνύουν αυτή ακριβώς την ανάγκη.

Με μια πρώτη ματιά, ο Τζέιλεν Φράιμπεργκ, ένας δημοφιλής πρωτοετής, ο οποίος άνοιξε πυρ σε συμμαθητές του κατά τη διάρκεια του γεύματος σε ένα γυμνάσιο κοντά στο Σιάτλ, φαινόταν να είναι ευτυχισμένος. Ήταν ένας πολύ αγαπητός αθλητής που, λίγο πριν αρχίσει να πυροβολεί, είχε ψηφιστεί πρωτοετής βασιλιάς του σχολείου του.

Ο Φράιμπεργκ, ο οποίος αυτοπυροβολήθηκε κατά τη διάρκεια του συμβάντος, δεν είναι πλέον σε θέση να εξηγήσει τι τον ώθησε να πυροβολήσει τους συμμαθητές του και να βάλει τέλος στη ζωή του, αλλά η αστυνομική έρευνα που ακολούθησε έδειξε ότι ήταν θυμωμένος που μια κοπέλα διάλεξε τον ξάδελφο του και όχι τον ίδιο.

Αντιθέτως, ο Μάικλ Ζαχάφ-Μπιμπό, ένας 32χρονος ισλαμιστής, ο οποίος σκότωσε έναν φρουρό στο Εθνικό Μνημείο της Οτάβα και στη συνέχεια εισέβαλε στο καναδικό κοινοβούλιο, είχε διαταραγμένη προσωπικότητα.

Τα καναδικά μέσα ενημέρωσης ανέφεραν ότι ο Ζαχάφ-Μπιμπό είχε διανοητικές διαταραχές και βεβαρημένο ποινικό μητρώο, που περιελάμβανε μεταξύ άλλων την κατοχή ναρκωτικών, την κλοπή, και τις απειλές. Ήταν εθισμένος στην κοκαΐνη και πέρασε τις τελευταίες εβδομάδες της ζωής του σε ένα καταφύγιο αστέγων.

Σύμφωνα με μαρτυρία φίλου του στην εφημερίδα Globe and Mail, ο Ζαχάφ-Μπιμπό ανέφερε ότι τον κυνηγούσε ο διάβολος. «Νομίζω ότι πρέπει να ήταν ψυχικά άρρωστος», δήλωσε ο φίλος του, Ντέιβ Μπάθερστ.

Αυτές οι δύο περιπτώσεις, του Φράιμπεργκ και του Ζαχάφ-Μπιμπό, θέτουν το εξής ερώτημα: σε τί διαφέρουν ένας πυροβολισμός σε σχολείο και μια πολιτικά υποκινούμενη τρομοκρατική επίθεση, στον τρόπο που προλαμβάνει μια κοινωνία για αυτά.

Τα παραπάνω περιστατικά υποδεικνύουν ότι η συμμετοχή της κοινότητας, καθώς και οι κοινωνικές, οι ψυχολογικές και οι ψυχιατρικές υπηρεσίες μπορεί να είναι εξίσου σημαντικές με την ασφάλεια και την επιβολή του νόμου. Η συμπεριφορά τόσο του Φράιμπεργκ όσο και του Ζαχάφ-Μπιμπό ήταν κατά μία έννοια ένα κάλεσμα για βοήθεια.

Σε ανάρτησή του στο Twitter, ο Φράιμπεργκ προειδοποίησε τη γυναίκα που τον είχε απορρίψει ότι «θα με τσαντίσεις... Και τότε θα γίνει καμιά (βρισιά) και δεν νομίζω ότι θα σ'αρέσει». Αρκετές ημέρες αργότερα, τούιταρε «Με τσακίζει...Πραγματικά...Μπορεί να φαίνεται ότι το ξεπερνάω...Αλλά δεν μπορώ...Και δεν θα μπορέσω ποτέ».

Ο Μπάθερστ, όπως ο Ζαχάφ-Μπιμπό, ασπαζόταν το Ισλάμ και ήταν ίσως το μόνο πρόσωπο που ο Μπιμπό εμπιστευόταν. Είχε δηλώσει πως ένιωθε να καταδιώκεται από τον διάβολο.

Η αίσθηση αποξένωσης του Ζαχάφ-Μπιμπό επιδεινώθηκε όταν το τζαμί στο οποίο συμμετείχε ο ίδιος και ο Μπάθερστ του ζήτησε να μην εμφανίζεται άλλο στην προσευχή, εξαιτίας της ακανόνιστης συμπεριφοράς του.

Οι κοινότητες των Φράιμπεργκ και Μπιμπό επισημαίνουν, αφενός, την ανάγκη για πολιτικές και εργαλεία που επιτρέπουν στην κοινωνία να παρέμβει προτού άτομα σαν αυτούς καταφύγουν στη βία.

Από την άλλη, τονίζουν την απειλή που θέτει η ιδεολογία του κουλτουραλισμού, ανεξάρτητα από τη θρησκευτική, την εθνική ή την πολιτιστική πλευρά της.

Και οι δύο περιπτώσεις, σε συνδυασμό με τις επιθέσεις στη Νέα Ζηλανδία, τη Σρι Λάνκα και τις Ηνωμένες Πολιτείες υποδηλώνουν ότι η άνοδος των οπαδών του κουλτουραλισμού, είτε πρόκειται για υψηλόβαθμα άτομα, είτε για τις ολοένα και πιο αποδεκτές κοινωνικές και πολιτικές ομάδες, φέρνουν στο προσκήνιο έναν κόσμο στον οποίο η βία θα γίνει ή νέα πραγματικότητα.

4. Κειμενική Ανάλυση

Η μελέτη ενός μεταφράσματος αλλά και της διαδικασίας που ακολουθήθηκε για τη δημιουργία του, αποτελεί αντικείμενο έρευνας και σπουδών πολλών δεκαετιών. Η φράση της Μόνα Μπέικερ, στον πρόλογο του βιβλίου της «The Routledge Encyclopedia of Translation Studies» (1997a), ότι η μεταφρασεολογία «είναι ίσως η επιστήμη της δεκαετίας του 1990», έχει ακόμα ισχύ και μπορεί να διαπιστωθεί και στη σύγχρονη μεταφραστική πραγματικότητα. Δεν είναι λίγα πλέον τα βιβλία ή τα εγχειρίδια αναγνωρισμένων γλωσσολόγων ή ακαδημαϊκών ποικίλων αντικειμένων, στα οποία συναντάμε βασικές θεωρίες, προσεγγίσεις και στόχους.

Βάσει κάποιων μεταφραστικών θεωριών και σε συνδυασμό με την εφαρμογή συγκεκριμένης μεθοδολογίας μπορεί ο μεταφραστής να παραθέσει μια αναλυτική περιγραφή της διαδικασίας που έχει ακολουθήσει για να φτάσει στο επιθυμητό αποτέλεσμα του κειμένου-στόχου. Με την κειμενική ανάλυση της δουλειάς του καταλαβαίνει ότι η μετάφραση έχει επιτύχει το στόχο που έβαλε ο ίδιος αρχικά και ο οποίος καθόρισε τις μεταφραστικές μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν στην πορεία.

Στην παρούσα εργασία, η κειμενική ανάλυση του κειμένου πηγή είναι βασισμένη στη θεωρία του σκοπού. Συγκεκριμένα, η μετάφραση του κειμένου πηγή έγινε σε πρώτη φάση με στόχο την κατανόησή του από το κοινό-στόχος και όχι με σκοπό τη λειτουργική ισοδυναμία του με το μετάφρασμα. Σε δεύτερη φάση, εξετάστηκε η συνοχή του κειμένου-στόχου ως σύνολο και σε τελικό στάδιο διασφαλίστηκε η συνάφειά του με το πρωτότυπο.

Στις σελίδες που ακολουθούν θα κάνω μια προσπάθεια να αναλύσω την μεθοδολογία που ακολούθησα, με ειδικές αναφορές στις τεχνικές και τους ακαδημαϊκούς που μελέτησα ώστε να φτάσω στη συγκεκριμένη επιλογή. Παρακάτω θα επιχειρήσω να παραθέσω ορισμένα από τα μεταφραστικά προβλήματα που επέλυσα χρησιμοποιώντας αυτές τις τεχνικές και τέλος θα κλείσω με την συλλογική εντύπωσή μου για την όλη διαδικασία.

5. Μεθοδολογία

Με σκοπό να παρουσιάσω τη μεταφραστική διαδικασία που ακολούθησα, είναι απαραίτητο να περιγράψω την μέθοδο που χρησιμοποίησα, τόσο μετά την πρώτη ανάγνωση του κειμένου, όσο και στο τελικό πλέον στάδιο, κατά το οποίο

εντοπίστηκαν τα μεταφραστικά προβλήματα. Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά την όλη διαδικασία, αποτέλεσαν μεγάλη επιρροή οι ιδέες και προτάσεις του καθηγητή Παναγιώτη Κελάνδρια στο βιβλίο του «Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης». Αρχικά λοιπόν, μια σωστή τοποθέτηση στην οπτική της μετάφρασης είναι κατανόηση του πρωτοτύπου. Στα κείμενα που πραγματεύτηκα η κατανόηση δεν ήταν ζήτημα γλωσσικό αλλά περιεχομένου. Ο Dorsey στα άρθρα του αγγίζει μια γκάμα θεμάτων, με πολλές αναφορές σε γεγονότα του παρελθόντος, ανά τον κόσμο. Με μια πρώτη ανάγνωση και χωρίς μεγάλο βαθμό εξοικείωσης με ορισμένα πολιτικά δρώμενα της τελευταίας δεκαετίας, θα ήταν χρονοβόρο να ξεκινήσω να μεταφράζω αμέσως. Συνεπώς, κρίθηκε αναγκαία η έρευνα και ανάγνωση παράλληλων κειμένων στα ελληνικά και κειμένων με παρόμοια θεματολογία από τον ίδιο τον Dorsey, ώστε να κατανοήσω τον γενικό συλλογισμό του. Συγκεκριμένα, αρκετά βοηθητικό ήταν το blog του «The turbulent world of middle east soccer». Ωστόσο, χρησιμοποιήθηκαν και άλλα παράλληλα κείμενα με θέματα γύρω από την παγκόσμια και εγχώρια πολιτική σκηνή, με ιδιαίτερη προσοχή σε κείμενα που αφορούσαν την ισλαμική τρομοκρατία, τις επιθέσεις και τα παιχνίδια δύναμης. Τα εν λόγω κείμενα ήταν πολύ βοηθητικά τόσο για την κατανόηση μακροπερίοδων σημείων του πρωτοτύπου, όσο και για την ενημέρωσή μου σχετικά με σημαντικά γεγονότα της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας.

Στο πρώτο στάδιο, με σκοπό την διευκόλυνση της διαδικασίας, αποφάσισα να χρησιμοποιήσω το Memsources, βοηθητικό εργαλείο CAT (Computer-Assisted Translation). Έχοντας κάνει μια πρώτη ανάγνωση στα κείμενα, εντόπισα όρους που είχα μεταφράσει παλαιότερα σε κείμενα της σχολής και σε συνδυασμό με όρους που συνάντησα πρώτη φορά, συνέταξα ένα γλωσσάρι, το οποίο ανέβασα στο εργαλείο μαζί με παρόμοιου περιεχομένου κείμενα ως term base και translation memories. Έτσι, η μετάφραση έγινε πολύ πιο γρήγορα και με μεγαλύτερη ευκολία.

Βέβαια, η αποκλειστική επαφή με το δίγλωσσο αρχείο του εργαλείου, καθώς και η ευκολία της προτεινόμενης μηχανικής μετάφρασης δημιούργησαν σε σημεία περιόδους που «μύριζαν» μετάφραση. Το επόμενο βήμα, λοιπόν, ήταν η εξαγωγή του μονόγλωσσου αρχείου για να εντοπίσω και να επιμεληθώ τα λάθη που προέκυψαν, αλλά και να συγκρίνω μεταξύ τους τα μεταφραστικά προβλήματα με την προς ανάλυση θεωρία.

6. Μεταφραστικά προβλήματα και σχολιασμός

Με σκοπό να εξετάσω τα προβλήματα που συνάντησα κατά τη μεταφραστική διαδικασία, βασίστηκα στο μοντέλο κειμενικής ανάλυσης της Μόνα Μπίκερ, με ιδιαίτερη προσοχή στην οργάνωση του κειμένου-στόχος πάνω από το επίπεδο της πρότασης. Σημαντική επιρροή για τη συλλογιστική μέθοδο απομόνωσης και μελέτης των προβλημάτων αποτέλεσε και το βιβλίο του Peter Newmark, «A Textbook of Translation».

Αρχικά, είναι σημαντικό να δηλωθεί ο τύπος των κειμένων που είχα να επεξεργαστώ. Σύμφωνα με τον Bühler τα κείμενα χωρίζονται στις εξής τρεις κατηγορίες: στα πληροφοριακά, στα εκφραστικά και στα κλητικά. Πολύ λίγα κείμενα απαντώνται σε μία μόνο κατηγορία. Τα κείμενα του Dorsey θα μπορούσαν να ενταχθούν τόσο στα πληροφοριακά όσο και στα κλητικά. Προτρέπουν τον δέκτη να εστιάσει κυρίως στο περιεχόμενο και ο λόγος του μπορεί να χαρακτηριστεί απλός και άμεσος, ενώ παράλληλα έχουν ως στόχο να πείσουν για τα θέματα που πραγματεύονται.

Όσον αφορά το επίπεδο επικοινωνίας τα κείμενα είναι σκέψεις και παρατηρήσεις με συγκεκριμένη θεματολογία σε μορφή άρθρου, με έντονα στοιχεία προφορικότητας, που απευθύνεται σε ένα κοινό που έχει μία κατάρτιση και αρκετές γνώσεις για την παγκόσμια πολιτική σκηνή. Το είδος του κειμένου και τα παραπάνω χαρακτηριστικά δημιούργησαν αρκετά θέματα στην μετάφραση.

A. Ζητήματα γραμματικής

Σύνταξη

Τα ζητήματα που προέκυψαν στο επίπεδο πρότασης αντιμετωπίστηκαν, σε γενικές γραμμές, ακολουθώντας τους κανόνες της παραδοσιακής ελληνικής γραμματικής. Τα κείμενα χαρακτηρίζονται από απλή δομή, χωρίς ιδιαίτερες συντακτικές προκλήσεις. Η διάκριση των λέξεων του κειμένου σε συντακτικές κατηγορίες, με σκοπό την καλύτερη επίλυση των μεταφραστικών προβλημάτων και την σωστή συνολική απόδοση των τελικών κειμένων, έγινε βάσει συντακτικών και μορφολογικών κριτηρίων. Συγκεκριμένα, βασίστηκα α) στη μορφολογική δομή (κλίση/γένος/αριθμός/πτώση) των μορφημάτων και β) στη συντακτική κατανομή των λέξεων (συνεκφορά με άρθρα/επίθετα).

Σειρά λέξεων

Όπως είναι γνωστό, η ελληνική γλώσσα χαρακτηρίζεται από την πλούσια μορφολογία της και την ευελιξία στη σειρά των λέξεων στο επίπεδο της πρότασης (Y-P-A). Η σειρά, όμως, με την οποία εμφανίζονται αυτά τα λειτουργικά στοιχεία είναι πιο παγιωμένη σε γλώσσες όπως η αγγλική, η οποία έχει πιο αυστηρούς κανόνες

Στο παρακάτω παράδειγμα επέλεξα να αλλάξω τη σειρά των λέξεων κατά τη μεταφορά, καθώς εξυπηρετούσε καλύτερα το νόημα της πρότασης στο ελληνικό κοινό:

«Putin's elevation of the position of the church and Xi's concentration of absolute power in the Communist Party strengthens institutions that symbolize the rejection of liberal values because they serve as vehicles that dictate what individuals should believe and how they should behave. »

«Η ανύψωση της θέσης της εκκλησίας από τον Πούτιν και η συγκέντρωση της απόλυτης εξουσίας από τον Σι στο Κομμουνιστικό Κόμμα, ενισχύουν τους θεσμούς που απορρίπτουν τις φιλελεύθερες αξίες, επειδή χρησιμεύουν ως μέσο χειραγώγησης των πολιτών. »

Μακροπερίοδος λόγος

Σημαντικό ζήτημα που συνάντησα κατά τη μετάφραση των κειμένων ήταν η χρήση μακροπεριόδου λόγου. Σε πολλά σημεία μια παράγραφος ήταν μια ολόκληρη αναπόσπαστη περίοδος. Στον προφορικό λόγο συχνά δεν καταλαβαίνουμε ότι εκφραζόμαστε με εκτεταμένες περιόδους, αποτελούμενες από πολλές κύριες και δευτερεύουσες προτάσεις συντασσόμενες με διαδοχική υπόταξη. Πράγματι, στα κείμενα του Dorsey συναντάμε έντονη προφορικότητα και κατά συνέπεια το χαρακτηριστικό του μακροπεριόδου λόγου είναι εμφανές στο σύνολο των κειμένων.

Παράδειγμα μέσα από το πρώτο κείμενο αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα το οποίο είναι μία πρόταση ως μία ξεχωριστή παράγραφος. Η παράγραφος χωρίστηκε σε δύο ξεχωριστές περιόδους:

«The trend towards civilizationalism benefits from the fact that twenty-first-century autocracy and authoritarianism vests survival not only in repression of dissent and denial of freedom of expression but also maintaining at least some of the trappings of pluralism that can include representational bodies with no or severely limited powers,

toothless opposition groups, government-controlled non-governmental organizations, and degrees of accountability. »

«Η τάση προς τον κουλτουραλισμό εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι η απολυταρχία και ο αυταρχισμός του 21ου αιώνα όχι μόνο ωφελούνται από την καταστολή των αντιφρονούντων και την άρνηση της ελευθερίας της έκφρασης, αλλά και από το ότι διατηρούνται μερικές από τις «παγίδες» του πλουραλισμού. Αυτές μπορεί να περιλαμβάνουν τα αντιπροσωπευτικά σώματα με σαφώς οριοθετημένη ή χωρίς καμία εξουσία, τις αναποτελεσματικές ομάδες αντιπολίτευσης, τις μη κυβερνητικές οργανώσεις που ελέγχονται από την κυβέρνηση και το βαθμό λογοδοσίας.»

Ένα ακόμη παράδειγμα επίλυσης του μακροπερίοδου λόγου είναι η διαχείρισή του με αλφαβητική αρίθμηση στο παρακάτω σημείο:

«This includes the cyclical crisis over the last decade as a result of a loss of confidence in leadership and the system; the rise of right and left-wing populism; the wave of Islamophobia and increased anti-Semitism.... »

«Αυτό περιλαμβάνει: α) την συγκυριακή κρίση της τελευταίας δεκαετίας, ως αποτέλεσμα της απώλειας εμπιστοσύνης στην ηγεσία και στο σύστημα, β) την άνοδο του δεξιού και αριστερού λαϊκισμού, γ) το κύμα της ισλαμοφοβίας και τον αυξημένο αντισημιτισμό, δ)...»

Ελλειπτικός λόγος

Στην ελληνική γλώσσα πολλές φορές είναι εύκολο να παραλειφθούν κάποιοι όροι. Σε αυτή την περίπτωση μιλάμε για ελλειπτικό λόγο, δηλαδή όταν ένας όρος παραλείπεται χωρίς όμως να προκαλεί σύγχυση νοήματος. Οι συνήθεις όροι που παραλείπονται είναι το υποκείμενο ή το ρήμα:

«Given that societies' moral and ethical backbone invariably is rooted in values promoted by religion, religion often provides a convenient civilizationalist framework for the justification of violence»

«Δεδομένου ότι το ηθικό υπόβαθρο των κοινωνιών βασίζεται σε αξίες που προωθούνται από τη θρησκεία, αυτή παρέχει συχνά ένα βολικό πολιτισμικό πλαίσιο που δικαιολογεί τη χρήση βίας»

Στην παραπάνω περίπτωση παραλείπεται το υποκείμενο της δεύτερης ημιπεριόδου με σκοπό την αποφυγή επανάληψης της ίδιας λέξης τόσο κοντά σε μια περίοδο.

B. Ζητήματα ισοδυναμίας

Η διαπίστωση των αντιστοιχιών των σημείων του προς μετάφραση κειμένου σε μια άλλη γλώσσα είναι η κύρια αλλά και η δυσκολότερη αποστολή του μεταφραστή. Το θέμα της ισοδυναμίας έχει μελετηθεί και αναλυθεί από πολλούς μεταφρασιολόγους μια εκ των οποίων είναι και η Μπέικερ. Στο έργο της (1992) διακρίνονται δύο είδη προβλημάτων ισοδυναμίας: η έλλειψη ισοδυναμίας πάνω από το επίπεδο της λέξης και η έλλειψη ισοδυναμίας στο επίπεδο της λέξης.

Ονόματα και τοπωνύμια

Σύμφωνα με τον Newmark τα ονοματεπώνυμα των ανθρώπων μεταγράφονται στην εκάστοτε γλώσσα-στόχος, εφόσον το όνομα δεν υποδηλώνει κάτι στο κείμενο. Έτσι επέλεξα να μεταγράψω τα ονόματα όλων των πολιτικών, πολλά από τα οποία έχουν ήδη μεταγραφεί από ελληνικές εφημερίδες και ιστοσελίδες, αλλά και των ακαδημαϊκών, των οποίων τα ονόματα δεν έχουν μεταγραφεί ακόμα. Ακολούθησα αυτή την τεχνική με σκοπό τη διατήρηση συνοχής του κειμένου και εφόσον δεν υπήρχε ιδιαίτερη σημασία των ονομάτων μέσα στο κείμενο. Αν ο αναγνώστης του μεταφράσματος το επιθυμεί μπορεί σε κάθε περίπτωση, μέσω των συμφραζομένων ή του συγγραφικού έργου του κάθε ακαδημαϊκού, να αναζητήσει το άτομο με μια απλή χρήση του διαδικτύου, εφόσον συναντώνται στην παρούσα εργασία με το επισυναπτόμενο πρωτότυπο.

Στην περίπτωση των τοπωνυμίων έγινε η ανάλογη μεταγραφή μετά από την αναζήτηση του αντίστοιχου ονόματος της πόλης/χώρας στα ελληνικά. Δεν υπήρξε ιδιαίτερη δυσκολία, καθώς όλα τα τοπωνύμια είχαν ήδη μεταγραφεί από πολλές πηγές.

Ορολογία

Το κυριότερο πρόβλημα που αντιμετώπισα, ήδη από την πρώτη ανάγνωση, ήταν η συχνή χρήση των όρων «culture» και «civilization», καθώς και του νεολογισμού «civilizationism». Σύμφωνα με τον Newmark «ένα μεγάλο ποσοστό των νεολογισμών προκύπτουν είτε από τα αρχαία ελληνικά είτε από λατινικά μορφήματα, με την προσθήκη των επιθημάτων -ismo, -ismus, -ija». Έτσι και στην περίπτωση των κειμένων του Dorsey ο όρος «civilization», ο οποίος προέρχεται από τον λατινικό όρο «civilis», με την κατάληξη -ism αποκτά μια νέα έννοια, αλλά κρατά ως βάση το νόημα της αρχικής λέξης. Για την μετάφραση του συγκεκριμένου μορφήματος στα

ελληνικά, βασίστηκα στο σχηματισμό ουσιαστικών που δηλώνουν ένα σύστημα ιδεών με γνώμονα μια συμπεριφορά ή πολιτική μιας ομάδας ανθρώπων και με στόχο την περιγραφή ίσως ενός φαινομένου, όπως για παράδειγμα οι λέξεις «καπιταλισμός» και «ντανταϊσμός». Έτσι, ο όρος που προέκυψε είναι ο «κουλτουραλισμός», με τη διατήρηση της έννοιας «culture» και την προσθήκη του επιθήματος –ισμός.

Ένα ακόμη πρόβλημα αποτέλεσε η έντονη προφορικότητα του λόγου του πρωτοτύπου και ως αποτέλεσμα ο μακροπερίοδος λόγος που χρησιμοποιείται. Μετά από μικρή έρευνα διαπίστωσα ότι ο Dorsey συχνά ηχογραφεί τις σκέψεις του πάνω σε κάποιο θέμα, με τη μορφή εκπομπής (podcast) τα οποία δημοσιεύει σε αντίστοιχου περιεχομένου ιστοσελίδες. Πιστεύω ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η ηχογράφηση προηγήθηκε της καταγραφής, δηλαδή πρόκειται ουσιαστικά για προϊόν απομαγνητοφώνησης. Αυτό θα δικαιολογούσε πολλά από τα μεταφραστικά προβλήματα που συνάντησα, όπως το προαναφερθέν πρόβλημα του μακροπερίοδου λόγου, η παράλειψη ρημάτων ή υποκειμένων, καθώς και η απώλεια στίξης σε ορισμένες περιπτώσεις.

Γ. Ζητήματα ύφους

Ύφος είναι η συνειδητή επιλογή ορισμένων επαναλαμβανόμενων δομικών σχημάτων, που απαρτίζουν ένα ιδιαίτερο γλωσσικό σύστημα. Στην μεταφραστική διαδικασία το ύφος αποτέλεσε έναν τομέα που με προβληματίσε αρκετά, καθώς το κείμενο είχε έντονο προφορικό χαρακτήρα. Με γνώμονα τον προφορικό λόγο μπορεί κανείς να εντοπίσει πολλές προτάσεις συντακτικά ατελείς, με ασύνδετη παράταξη και επαναλήψεις συντακτικών δομών. Επίσης, πολύ χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω παράδειγμα χρήσης της ενεργητικής σύνταξης και της προτασιακής δομής θέμα-σχόλιο, όπου το κεντρικό σημείο μιας περιόδου είναι το θέμα και όχι τη δομή Y-P-A:

«The same is true for the various moves in Europe that have put women on the frontline of what in the West are termed cultural wars but in reality are civilizational wars involving efforts to ban conservative women's dress and endeavours to create a European form of Islam. »

Την παραπάνω περίοδο την έσπασα σε δύο προτάσεις και την μετέφρασα ως εξής:

«Το ίδιο ισχύει και για τα διάφορα κινήματα στην Ευρώπη τα οποία έχουν φέρει τις γυναίκες στο προσκήνιο αυτού που στη Δύση ονομάζεται πολιτισμικός πόλεμος. Στην πραγματικότητα πρόκειται για πολιτισμικούς πολέμους που σχετίζονται με

προσπάθειες απαγόρευσης της συντηρητικής γυναικείας ενδυμασίας και τον εξευρωπαϊσμό του Ισλάμ.»

Μεταφορές

Ένα από τα σχήματα λόγου που με δυσκόλεψε στη μετάφραση ήταν και οι μεταφορές σε διάφορα σημεία. Μεταφορά, σύμφωνα με τον Newmark, είναι η χρήση μιας λέξης ή σύμφρασης με διαφορετικό τρόπο από αυτό που η λέξη ή σύμφραση υποδηλώνει. Ο σκοπός της μεταφοράς, είναι βασικά διττός. Αρχικά χρησιμοποιείται για να περιγράψει μια πνευματική διαδικασία ή κατάσταση, μια ιδέα, ένα άτομο, ένα αντικείμενο, ένα χαρακτηριστικό ή μια δράση πιο κατανοητά και με μεγαλύτερη ακρίβεια από ότι η κυριολεκτική ή φυσική γλώσσα θα τα απέδιδε, (Newmark, 1988). Δεύτερον ο συγγραφέας τη χρησιμοποιεί για να γίνει ελκυστικός, να κινήσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

Η απόδοση της μεταφοράς στο σημείο: «Potential black swans threaten to disrupt» αποτελεί ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Εξετάζοντας και το συγκεκριμένο αντιλαμβανόμαστε ότι ο Dorsey στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν κυριολεκτεί με τη χρήση της σύμφρασης «black swan» αλλά μιλάει μεταφορικά. Στην απόδοση, λοιπόν, της συγκεκριμένης μεταφοράς, για να δείξω ότι ο συγγραφέας δεν κυριολεκτεί, προχώρησα στην προσθήκη της διευκρινιστικής φράσης «Ανά πάσα στιγμή μπορεί να συμβεί κάτι εντελώς απρόσμενο.»

7. Επίλογος και συμπεράσματα

Η εκπόνηση της εργασίας δεν ήταν τόσο απαιτητική χρονικά, όσο στο κομμάτι της έρευνας. Έγινε εμπειριστατωμένη μελέτη για το μεταφραστικό κομμάτι, αλλά και το κομμάτι της ανάλυσης των προβλημάτων που συνάντησα. Αξίζει να γίνει σημειωθεί, ακόμη μία φορά, το προφορικό ύφος και ο πολιτικοκεντρικός χαρακτήρα των πρωτότυπων κειμένων. Επιχείρησα να αποδώσω με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τη συνολική εικόνα που προέβαλε ο Dorsey.

Η μετάφραση και ο σχολιασμός μπορεί σε σημεία να ήταν απαιτητικά και δύσκολα, όμως αποτέλεσαν μία ενδιαφέρουσα, εποικοδομητική εμπειρία και μία ευκαιρία να αξιοποιήσω στην πράξη όλες τις θεωρίες και τις τεχνικές που απορρόφησα όλα αυτά τα χρόνια από το Τμήμα. Επίσης, αισθάνομαι ιδιαίτερα χαρούμενη και συγκινημένη

όχι μόνο που κατάφερα να ολοκληρώσω τη μετάφραση ενός τέτοιου έργου, αλλά και που πρόκειται να ολοκληρώσω έναν κύκλο προπτυχιακών σπουδών, γεμάτο γνώσεις και εφόδια για όποιες μελλοντικές εργασίες προκύψουν.

8. Βιβλιογραφικές αναφορές

Ελληνικές αναφορές

Κελάνδριας, Ι. Π. (2016.) Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης. Αθήνα: Δίαυλος

Ξενόγλωσσες αναφορές

Baker, Mona (2011) In Other Words: A coursebook on translation[e-book], Oxon: Routledge

Newmark, Peter (1988) A Textbook of Translation [e-book] Hertfordshire: Prentke Hall International